

Met beperkte tekentalenten een nieuwe wereld presenteren. “Het moet leuk zijn om te maken en vooral ook snel.”

Een vat vol tegenstellingen deze wildplakker Katja Maas oftewel Donderkop. Nog niet zolang geleden geboren in ‘ons eigen Radboud UMC’, is overdag postbode in Nijmegen en maakt daarnaast streetart die op veel plaatsen te zien is in Nijmegen.

“Maar dat is toch best geheim werk? Waarom dan nu toch een interview?”

“Bijvoorbeeld tijdens de Vierdaagsefeesten, dan bel ik en vraag ik toestemming. De meeste jaren wordt deze ook gegeven. De mensen kennen me inmiddels, ik ben een nette plakker, vaak plak ik over een al geplakte poster, en er zijn ook (enkele) plaatsjes waar het toegestaan wordt. Voorheen bijvoorbeeld op Plein 44, maar na de renovatie is die plek jammer genoeg niet meer beschikbaar. Donderkop is al best een bekende naam, dus voor deze gelegenheid wil ik best mijn ‘geheim’ onthullen. Immers ‘Kunstenaar van de maand’ is een titel waar ik best trots op ben!”

“Maar als jij over een poster plakt, dan gebeurt dat ook bij jouw posters?”

“Precies, daarom is mijn werk ook nooit gedetailleerd. Ik wil lekker snel werken, want misschien is mijn werk maar één dag zichtbaar. Als ik de straat op ga, s’ morgens heel vroeg of als het donker is, neem ik 10 of 20 posters mee, allemaal originelen dus, die plak ik in een paar uur weg met het risico dat ze maar kort hangen. Vandaar dat je vooral het plezier in mijn teken- en schilderwerk ziet. Niet de mate van detaillering. En het plakken zelf natuurlijk, dat is leuk én soms ook spannend.”

“Krijg je wel eens reacties?”

“Ja zeker, heel uiteenlopend. Was ik aan het plakken in het tunneltje in Nijmegen (?) komt er een ‘nette’ mevrouw aanlopen die ik al van verre hoorde sniffen. Bij het passeren was haar enige reactie “wat stinkt die verf zeg!” Maar meestal wel positieve reacties hoor. Zoals een bezorger die me bezig zag en riep “wat fijn dat je weer bezig bent, ik kijk altijd of ik je werk zie en ik heb je gemist hoor....”

En wat denk je van de ‘beroepsplakker’ iemand die de posters ophangt van JCDecaux. Die me spontaan papier- en lijmadviezen geeft over het best te gebruiken papier. Ik heb nu écht professioneel papier met een blauwe achtergrond zodat de poster die daaronder zit, niet doorschijnt.”

“Even over jouw artist-name Donderkop?”

“Ja geloof het of niet, maar in een van de Pinkeltje boeken kwam een Donderkopje voor. Een heerlijk meisje. Want naast Wolkewietje en Pinkeltje was Donderkop mijn stijlfiguur: een woeste kop met haar, soms kwamen er bliksemflitsen uit de haardos en zelfs na hevige regenbuien bleef het haar er strak en stevig uitzien. Ikzelf heb nogal slap haar, zou het daardoor komen? Maar de naam Donderkop heb ik sindsdien omarmd en is mijn geuzennaam geworden. En bij regen roep ik soms “lekker het onweer in mijn haar.....”

“Wat is nou het verschil tussen graffiti en street art?”

“Dat is heel simpel. Graffiti is letters. Graffiti vereist een enorme discipline, noeste arbeid en veel meters maken. En de rest is street art.”

“Je hebt je opleiding op de HKU gedaan, wat was je richting?”

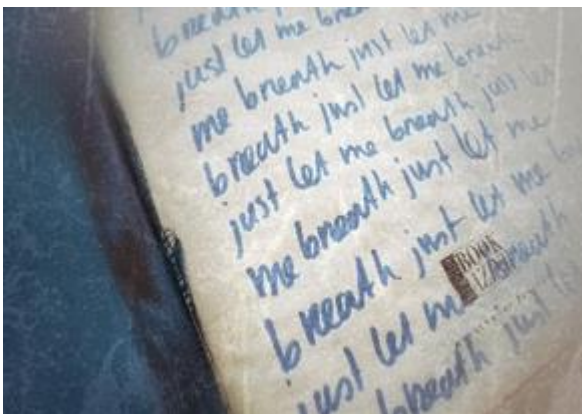
“Animatie vormgeving. Als ik het uitleg loop ik het risico dat je me oud vindt. Maar bedenk eens dat ik leerde een tekenfilm(pje) te maken waar 24 tekeningen in één seconde zaten. Dus een filmpje van 5 minuten bestond uit zo’n 7.200 handgemaakte tekeningen, destijds nog met een niet digitale camera opgenomen en later gemonteerd. Een heus monnikenwerk, geweldig om te doen, maar zeer arbeidsintensief.

Daarna had ik met mijn partner een serieus bedrijf, we bouwden websites en ik had veel plezier in het ontwikkelen van logo’s voor producten en bedrijven. En eigenlijk is mijn liefde voor street art begonnen in Berlijn. Over Berlijn wil ik later nog wel iets vertellen, want dat is belangrijk voor me. Grappig trouwens, nu we over Berlijn spreken, ik heb jarenlang in [Bistro Bar Berlin](#) in Nijmegen gewerkt, Berlijn en ik hebben een band blijkbaar?”

“Wat voor technieken gebruik je?”

“Acryl, waterverf, latex en pen en potlood. Soms schrijf ik er teksten bij, vaak is het knip- en plakwerk. Heerlijk om met deze spullen bijna pretentieloos aan de gang te gaan en daar de stad mee te versieren. Inderdaad ben ik een vat vol tegenstellingen. Ik voel me sterker alleen in de stad, dan in een groep. Liever in de stad trouwens dan met een rugzak het bos in. Ook als postbode ben je solist in een grotere gemeenschap. Ik weet waar de honden en katten zitten, weet de mooie plekjes en geniet van mijn werk ook omdat ik niet in groepsverband acteer.”

“Waar haal jij je inspiratie vandaan?”

“Het begint altijd met een foto die me aanspreekt of juist irriteert. Er gebeurt iets met me, er is een interactie die me aanzet om een creatieve stap te zetten. Vaak is het dan een tekening die daarop doorborduurt. Soms met teksten, maar altijd met kleurtjes. Ik begin bij de ogen, die spreken me het meest aan. Ik vind het fijner vrouwen te schilderen dan mannen trouwens. (Voer voor psychologen?) Dan groeit daar een neus en mond, soms een heel lichaam bij. Maar pas op: voor één plaksessie maak in 20 verschillende originelen, dus

begrijp je dat het niet te gedetailleerd moet worden? Ja, ik werk nu best kleurrijk, maar heb jarenlang alleen met rood-wit en zwart gewerkt.”

“Heb je ook een rolmodel als wildplakker?”

“Kijk eens naar [El Bocho](#). Over hem zijn meerdere boeken verschenen, hij exposeerde in musea over de hele wereld. Hij was, net als ik, gegrepen door dit vak in Berlijn. Zijn werk is anders, maar ik denk precies zo over dit vak. De stad opfleuren met EigenWijze kunstwerkjes om mensen in één oogwenk een kijkje te laten nemen in mijn wereld.

Maar in Berlijn vond ik een ommekeer, de manier waarop die stad ademde, hoe deze leek te ontploffen van creatieve ideeën. Denk even aan de restanten van de Berlijnse muur, hoe street art daar discussies op gang heeft gebracht!! Breznjev die Kissinger kust, hoe confronterend is dat beeld, nog steeds? Berlijn heeft de ‘kunstenaar’ in mij verlost met een kus. Street art is een deel van me geworden, iets dat ik niet alleen wil doen, maar ook móet doen. Dank je wel Berlijn!”

“Dat zijn mensen die jou inspireren, wie inspireer jij?”

“Van één jonge man weet ik dat zeker: mijn zoon Lars met zijn eigen YouTube kanaal: [Lars Maas Animaties](#). Mijn andere zoon Caspar is vooral aan het puberen, maar vindt het te gek mooie platen te maken om dan snel weg te lopen als de politie eraan komt. Heerlijk toch? Daarnaast vind ik het heerlijk om reacties te horen van mensen die me wel of niet kennen. Nijmegen is mijn podium, jeetje wie kan dat nu zeggen?”

“Droom eens met me mee hoe jij verder je grenzen zou willen oprekken?”

“Lastig omdat ik eigenlijk veel te bescheiden ben, maar ik heb wel grenzen die ik zou willen slechten. - Ik durf niet op een hoogwerker, maar veronderstel dat ik een heel grote poster op een gebouw zou kunnen plakken... Ik beloof je dat ik die angst daarvoor de komende jaren kan overwinnen.

- Ik voel me oprecht thuis in een 1:1 ontmoeting, maar zet me in een groep en ik raak verloren. Heb eerder wel met groupperformances gewerkt, maar dat voelde zelden veilig voor me. Maar als we samen een goed creatief concept zouden ontwikkelen, ik beloof je, dat ik die angst de komende jaren daarvoor kan overwinnen.
- Ik vind mijn werk niet allemaal museaal. Maar Why Not? Is het niet een geweldig doel om zonder extra inspanning te kunnen bereiken?

“Heerlijk als we de komende jaren nog veel donderkopjes gaan zien. Dank je wel voor deze mooie ontmoeting”.

Het interview vond plaats op 22 augustus op de Pals ten huize van Geert van den Broeck. Geert werkt graag met 'plaatjes en praatjes' en dit interview had een mindmap op een groot vel papier als een soort van leidraad waar beiden aan werkten. Met plaatjes en losse aantekeningen. Op een groot wit vel dat tussen beiden lag, met potloden en stiften als uitnodiging om aantekeningen te maken.

De foto's zijn niet met een professionele camera gemaakt, maar met een telefoon en werden later bewerkt met snapseed, een beetje passend bij het werk van Donderkop.